

Hr GUDBRAND BÖHN tilegnet.

Praktisk Violinskole

av

GUSTAV FR. LANGE.

I. DEL

NORSK MUSIKFORLAG A/s

OSLO.

Praktisk Violinskole.

Som man vil se, har jeg i det foreliggende værk ladet eleven begynde med at spille fjerdedelstoner midt på buen, og ikke som i de fleste violinskoler med lange toner og lange strøg. Jeg har gjort det derfor, at det at stryge med hele buen unægtelig er meget vanskeligere end at stryge med midten, og det synes mig at være naturligst at begynde med det letteste og ikke med det vanskeligste. Eleven bør efter min opfatning væsentlig benytte midten af buen et godt stykke fremover; derved tilegner han sig lettest grundprincippet for en god buføring.

I første del har jeg udeladt alle dynamiske betegnelser. Man har så nok med at „danne“ tonen, at man på det standpunkt ikke bør forsøge at udvikle dens forskellige styrkegrader. Øvelserne i denne del er derfor tænkt omtrent som et almindeligt mezzo forte.

Med hensyn til tempobetegnelserne må disse naturligvis overalt anvendes med de modifikationer, der måtte anses nødvendige for vedkommende elev. —

For et almindelig musikalsk menneske skulde det for første dels vedkommende neppe være nødvendigt at have noget andet undervisningsmateriale ved siden af. Kommen til anden del vil det dog være tilrådeligst foruden skolen at benytte mindre etuder, duetter og lignende.

Kristiania, Decbr. 1898.

Gustav Fr. Lange.

Til eleven!

Stryg lidt kolofonium på buehårene, før du begynder at øve.

Stram ikke hårene for meget.

Når du er færdig, slakkes hårene igjen.

Hold instrumentet rent; tør væk det støv, der falder på låget.

Skaf nye hår i buen, når de gamle tyndes eller ikke bider længre; gnid disse første gang ind med pulveriseret kolofonium.

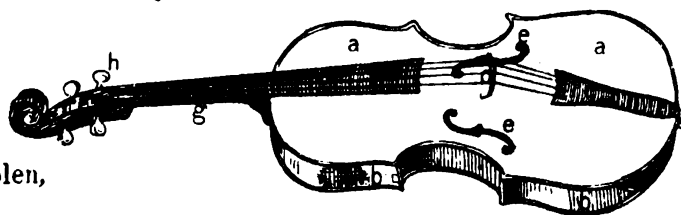
Hold skruerne i orden; går de dårligt, så tag dem ud og vask dem; smør lidt tør sæbe på, derefter lidt kridt.

Noternes navne er: c, d, e, f, g, a og h. Violinens dybeste tone er g.

Kommen til h tages den samme række op igjen i en ny tonehøide (expl. 1.)
Mellem h-c og e-f er der et halvt tonetrin, mellem de øvrige et helt.
Tegnet foran på linjen (expl. 1.) kaldes G = nøgle.

Violinens forskellige dele benævnes:

- a. låget, b. sargen (siderne), c. strengeholderen, d. stolen,
e. lydbul (F-bul), f. grihbredtet, g. halsen, h. sadlen.

Tilvenstre for strengeholderen ligger det såkaldte „Hagebredt“

Strengene angir

og kaldes efter disse: e = streng (I streng), a = streng

(II streng), d = streng (III streng) og g = streng (IV streng).

Lidt bagen for stolen (der hvor e-strengen ligger) står inde i violinen en træpinde, lydpinden eller stemmestokken; på den side af instrumentet, hvor g-strengen ligger, er basbjelken fastlimet opunder låget.

Violinen skal hvile på venstre nøgleben. Hagen lægges på hagebredtet. Instrumentets hals kommer omtrent mellem tommelfingrens første og pegefingrens tredje led.

Lad den ikke falden ned i fordybningen mellem de to fingre!

Klem ikke for hårdt i violinhalsen.

Hånden danner en fortsættelse i lige linje med armen; må ikke lægges op til halsen; heller ikke bøies fra den.

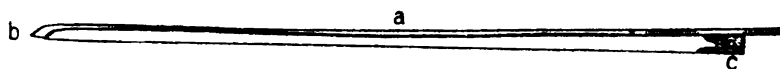
Albuen vrides tilhøire ind under violinen.

Instrumentet bør helde lidt tilhøire og stå ret ud fra legemet. Lad det ikke synke ned!

Buens forskellige dele er:

- a. stokken, b. spidsen, c. froschen.

Den holdes med højre hånds samtlige fingre. Tommelfingrens spids stikkes ind i froschens åbning, således at den berører såvel denne som stokken. Bøies en ganske liden smule ned mod hårene. De øvrige fingre omfatter stokken med en let bøining over samme; langfingren omtrent lige overfor tommelen.

Stokken berører pegefingren mellem første og andet led.

Lillefingren ligger ganske løst med spidsen mod stokken; de øvrige fingres stilling falder da af sig selv.

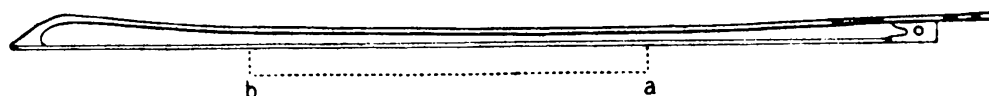

Legemets stilling skal være naturlig og utvungen. Hodet stikkes ikke for meget frem. Venstre fod trækkes lidt tilbage, så at man hovedsagelig hviler derpå.

Noteheftet bør være i højde med ansigtet; man vænner sig ellers let til at holde violinen ned.

Har eleven lært at holde violin og bue, stryges på løs streng. Læg den del af buen, der er mellem froschen og midten, på strengen og stryg nedover til mellem midten og spidsen (stykket a-b på nedenstående tegning); stryg så det samme stykke opover, fra b-a (foreløbig kun på a-strengen).

Dette kaldes at stryge med „midten“ af buen. Et strøg i retning frosch - spids kaldes „nedstrøg“ (⌏); spids - frosch „opstrøg“ (V).

Under strygningen iagttages følgende:

Høire arms overarm ligger ind til legemet; håndleddet bevægeligt, ikke stift. Fingrene må ikke holde så fast i buen, at armmusklerne spændes, kun så meget at man er herre over den. Lad buen helde lidt mod gribbredtet; håndleddet får derved en liden bøjning op.

Buen føres parallelt med stolen, og berører strengen omtrent midt mellem stolen og gribbredtet. Lad den ikke trykke på strengen.

Denne, såvelsom de nærmestfølgende øvelser, spilles op igjen mange gange uden ophold. M betyder midten af buen.

Til toner, der ikke angives af de løse strenge, benyttes venstre hånds pegefinger (1ste finger), langfinger (2^{den} finger), ringfinger (3^{die} finger) og lillefinger (4de finger). På a-strengen f. ex. bruges 1ste finger til h, 2^{den} til c, 3^{die} til d. (4de finger kommer vi til senere).

Da der mellem h-c blot er et halvt tonetrin lægges 1ste og 2^{den} finger tæt ind til hinanden; mellem de øvrige er afstanden dobbelt så stor.

Fingrene holdes bøiede over gribbredtet og må falde bestemt og kraftigt med fingerspidsen mod strengen. Lillefingren er tilbøielig til at holde sig under violinhalsen. Giv agt på, at så ikke sker!

Ved opgående bevægelse blir fingrene liggende på strengen, eftersom de benyttes. De lange streger (øvelse 4) antyder dette.

0 betyder løs streng; 1, 2, 3 betyder 1ste, 2^{den} og 3^{die} finger.

5. **M.**

a. **b.** **c.**

d. **e.** **f.**

g. **h.** **i.**

På d-strengen er halvtone-trinnet også mellem 1ste og 2^{den} finger, e-f.

6. **M.**

a. **b.** **c.**

7. **M.**

a. **b.** **c.**

d. **e.** **f.**

g. **h.** **i.**

8. **M.**

a. **b.** **c.**

d. **e.** **f.**

g. **h.** **i.**

k. **l.** **m.**

På e-strengen blir halvtonen mellem løs streng og 1ste finger, e-f. Denne lægges tæt ind til sædlen. Man fristes af den grund til at trække håndfladen op under violinhalsen. Husk på at undgå dette!

9. **M.**

a. **b.** **c.**

10. M.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p.

11. M.

a. b. c. d.

Noterne inddeles med hensyn til tonens varighed i:
 helnoter ♩, halvnoter ♪, fjerdedelsnoter ♫, ottendelsnoter ♬, sextendelsnoter ♪♪, 32-delsnoter ♪♪♪ og
 64-delsnoter ♪♪♪♪.

Ottendels- og sextendelsnoter skrives, når der følger flere på hinanden, i almindelighed således ♪♪♪, ♪♪♪♪; ligeledes 32-dels og 64-dels.

En helnote varer så længe som to halve; en halvnote som to fjerdedele; en fjerdedel som to ottende; en ottendel som to sextende o. s. v.

Den del af et musikstykke, der indesluttet mellem to taktstreg , kaldes en takt. Taktarten bestemmes efter, hvormange fjerdedele eller ottende takt indeholder. Man har $\frac{2}{4}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{4}{4}$ (betegnes også C) og $\frac{6}{4}$ takt. I disse benyttes fjerdedelsnoten som tidsmåler, således at man i $\frac{2}{4}$ tæller to, i $\frac{3}{4}$ tre o. s. v. Videre findes $\frac{3}{8}$, $\frac{4}{8}$, $\frac{6}{8}$, $\frac{9}{8}$ og $\frac{12}{8}$ takt, hvori ottendelsnoten er tidsmåler. I $\frac{3}{8}$ tælles tre, i $\frac{4}{8}$ fire o. s. v. *)

Taktarten angives ved musikstykkets begyndelse foran på notesystemet f. ex.

Et musikstykkets afslutning betegnes ved .

En dobbeltstreg antyder et nyt afsnit i kompositionen.

*) Man har også (især i ældre musik) taktarter med $\frac{1}{2}$ noten som tidsmåler f. ex. $\frac{3}{2}$.

M. Adagio (udtales adadscho - meget langsomt)

12. Tælles: 1, 2, 3, 4.

13. M. Adagio.

14. M. Adagio.

Eleven. 15. Læreren. M. Adagio.

Læg spidsen af buen (Sp.) på strengen og stryg opover til midten og tilbage igjen.
 Ved spidsen skal lillefingren såvidt berøre stokken; denne kommer lidt mere ind under pegefingren.
 Bøi ikke håndleddet ned!

Da der på en halvnote går to fjerdedele, stryges således at halvparten af den benyttede buedel kommer på den første fjerdedel, den anden halvpart på den anden fjerdedel.

Til følgende øvelse anvendes spidsen - midten.

eller kaldes **gentagelsestegn** (repetitionstegn) og antyder, at en del af musikstykket skal gentages (repeteres). Punkterne viser, om gentagelsen gjælder den foregående eller efterfølgende del. Stundom gentages begge; tegnet er da

Noter, hvorover (eller under) der står en bindebue, eller , tages i et strøg. Dette kaldes at spille **legato** (bundet).

Er der to lige lange noter i strøget, som i efterfølgende øvelse, kommer halvparten af den benyttede buedel på hver. Er der 3 kommer en trediedel på hver, o. s. v.

Andante.

Læg buen på strengen ved froschen (Fr.) og stryg nedover til midten og tilbage igjen.

Ved froschen ligger lillefingren fastere på stokken; pegefingren trækkes lidt tilbage; håndleddet bøjes mere op (gjør ikke for meget deraf). Overarmen bevæger sig en smule, for at man kan komme bekvemt til froschen, men må fremdeles ligge ind til legemet.

Løft ikke albuen i vejret!

Adagio.

Vi kan nu gå iveri med at benytte hele buen (H. B.) Af hvad der før er sagt, vil man forstå, at der må lempes på fingrene og håndleddet, eftersom strygningen foregår ved Fr. Sp. eller midten. Deraf følger, at man for at kunne bruge hele buen ikke må holde fastere i den, end at fingrene kan føie sig efter de forskellige situationer; heller ikke må håndleddet være stivere, end at man med lethed kan gå successivt over fra den ene bønning til den anden.

Adagio.

Adagio.

På g-strengen er halvtonetrinnet mellem 2^{den} og 3^{die} finger, h - e. Venstre albue vrides godt tilhøire, sa at fingrene ligger bekvemt på strengen. Høire arm løftes lidt.

Andante.

M. ☐

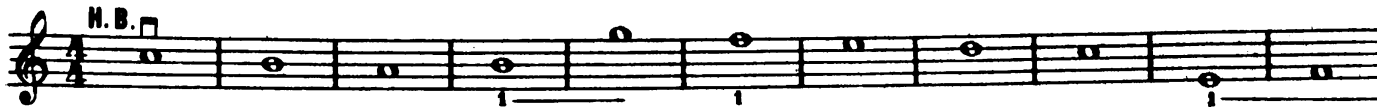
28.

Andante.

H. B

29.

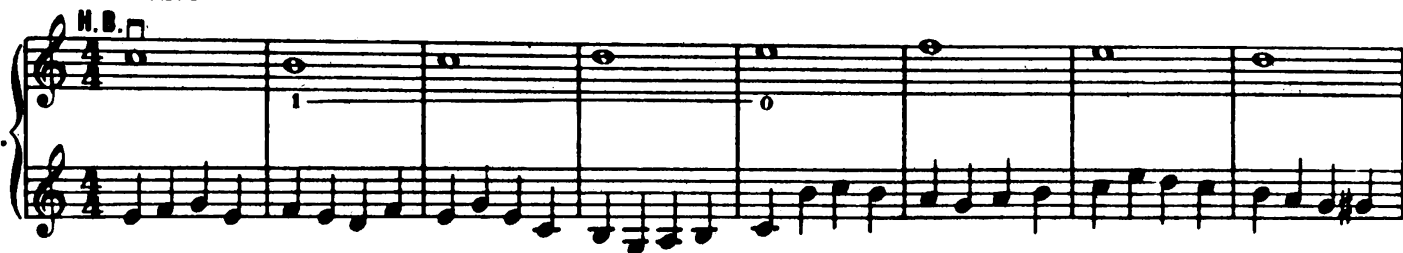
Tælles 1,2,3,4.

Andante.

H. B. D.

30.

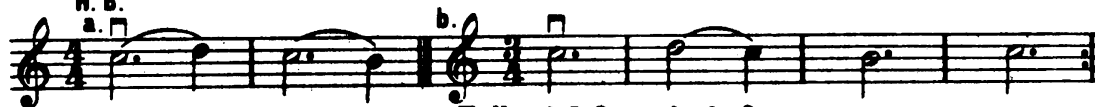
Et punkt. efter en note forlænger den med notens halve værdi. o. er lig og tæller 6 fjerdedele; .   , tæller 3 fjerdedele eller 6 ottende; .   , tæller 1 1/2 fjerdedel eller 3 ottende o. s. v.

31.

N. B.

a. p.

b.

Tælles 1, 2, 8, 4.

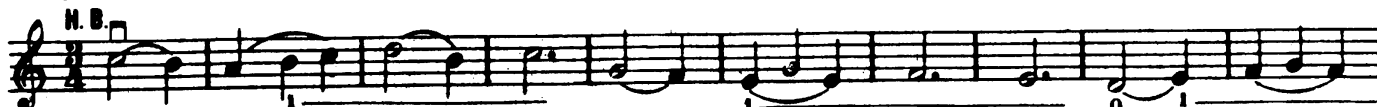
Tælles 1,2,3.

1, 2, 3.

Andante.

H. B.

32

En fjerdedels note med punkt i taktarter, hvor fjerdedelsnoten er tidsmåler, tæller $1\frac{1}{2}$. Den efterfølges gerne af en ottendelsnote, med hvilken den tilsammenlagt udgjør to fjerdedele.

Øvelse 33c. spilles og tælles som 33b. I sidstnævnte står to buer over hinanden; den mindste markerer, at den sidste af de to enslydende noter ikke skal ansættes påny; den største viser, at det hele skal tages i et strøg.

Andante.

33.

Andante.

34.

35.

Maestoso. (Majestætisk, höitideligt).

Engelsk nationalsang

36.

I taktarter hvor ottendelen er tidsmåler, tæller den punkterte fjerdedel 3; en punktert halvnote 6.

37.

Andante.

Andante.

En trinvis rækkefølge af toner kaldes skala. Der gives diatoniske og kromatiske skalaer; førstnævnte består dels af hel- dels halvtoner, sidstnævnte af lutter halvtoner (herom senere).

Man inddeler de diatoniske i dur- og mol skala, og gir dem navn efter udgangstonen. Begynder f.ex. en dur skala med c, kaldes den c-dur skala.

Sådan ser c-dur skala ud. Mellem 3de og 4de, 7de og 8de trin er der en halvtone, mellem de øvrige hel-toner.

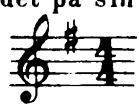
Enhver tonerække, hvor heltoner og halvtoner er ordnet på denne måde, er en dur skala. Begyndes med en anden tone end c, må man, for at få disse på sin rette plads, ty til de kromatiske fortegn. Af slige har vi

kryds #, der forhøier den note, foran hvilken det står, et halvt trin, **be b**, der fordyber et halvt trin, **dobbeltkryds ##** eller **x**, der forhøier to halve trin og **dobbeltbe bb**, der fordyber to halve trin. Ved kryds føies is til notens navn: cis, dis, o. s. v. ved dobbeltkryds isis: cisis, disis, o. s. v. Ved be føies es til: ces, des, o. s. v. Til notenavne, der blot består af en vokal føies kun s: es, as. H med be foran kaldes b. Ved dobbeltbe tilføies nok et es: ceses, ases, bes, o. s. v.

Skal nu en durskala begynde med f. ex. g, må f forhøies til fis, da der ellers vil blive $\frac{1}{2}$ tone mellem 6te og 7de, og en hel tone mellem 7de og 8de trin, altså ikke som i ovenstående c-durskala. G-durskalan blir derfor således:

Tonen f kan således sættes ud af betragtning i G-dur; det blir overalt fis.

For at slippe at benytte krydset, hvergang denne tone forekommer, sætter man det på sin plads ved musikstykkets begyndelse; det gjælder da for vedkommende note hele stykket gennem: Man sætter det også foran på hver linje.

Foruden ovennævnte tegn har vi kvadrat $\natural$, hvilket ophæver et forudgående # eller b. Vil man f. ex. spille f i et stykke, hvor det ellers er fis, sættes $\natural$ umiddelbart foran noten:

Dobbeltkvadrat $\sharp\sharp$ ophæver dobbeltkryds eller dobbeltbe; hvis i en af disse blot det ene kryds eller be skal ophæves, sker det på denne måde: $\sharp$ eller $\flat$.

Et kromatisk tegn, der ikke står foran på linjen, gjælder kun for den enkelte takt, hvori det forekommer.

for c i første takt gjælder for de to c'er i denne, men ikke for c i den næste. —

Enhver durskala har sin paralelle molskala, d. v. s. molskalan med samme fortegning, men med udgangstonen $1\frac{1}{2}$ trin lavere. C durs paralelle molskala er således amol. Udgangstonen er a. I opgående forhøies 6te og 7de trin, i nedgående er den lig paraleltonarten Cdur, blot med den forskjel, at den begynder og slutter med a.

Vi ser således, at durskalan er ens i op- og nedgående; molskalan derimod forskjellig. —

Det er af vigtighed ved fremtidige skalaøvelser at være opmærksom på følgende: **Spil ikke tredje trin (tersen) og 7de trin (ledetonen) i durskalan for lavt og i modsætning dertil: pas på, at tredje trin i molskalan ikke blir for høi.** Violinspillere er tilbøielige til at gjøre disse feil, og derved opdrage sit øre forkjært.

C-durskala. Ingen fortegning.

H. B.

Andante.

M.

Glid fast og bestemt
med 2^{den} finger.

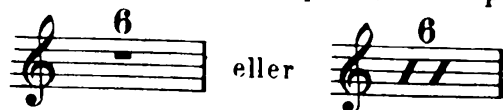
Andante.

H. B.

*) Strengt taget skulde det være unødvendigt at sætte kvadrat, da # i foregående takt kun gjælder denne; forsikkerheds skyld skriver man det alligevel, når noten er kromatisk forandret strax iforveien.

Som tegn på, at der skal ties, har man **pauser**. De har samme tidsinddeling som noterne: $\frac{1}{4}$ pause — , $\frac{1}{2}$ pause — , fjerdedelspause — , ottendelspause — , $\frac{1}{16}$ delspause — , $\frac{1}{32}$ delspause — $\frac{1}{4}$ pause fylder en hel takt, uanset taktarten. G. P. (Generalpause) over en takt betyder, at alle stemmer tier (anvendes ofte i orkester.) Er der flere taktters pause, sættes pausetegnet kun engang og antallet takter over dette.

Ved korte pauser ligger buen stille på strengen, så længe pausen varer.

Andante.

Skal man efter pausen begynde med det samme strøg, hvormed den sidste note før pausen blev spillet, må buen naturligvis forlade strengen.

Andante.

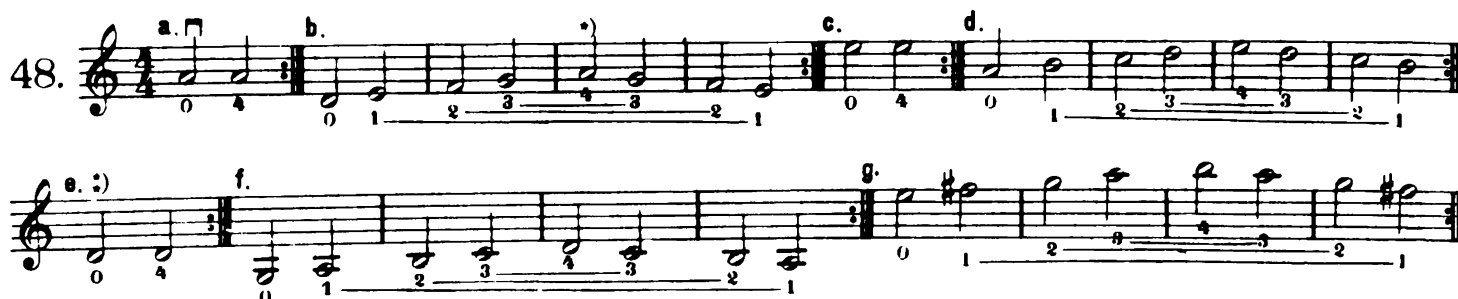
Andantino. (Lidt hurtigere end Andante).

Henning

De toner, der angives af løs d, a og e, kan også frembringes ved hjælp af 4de finger på den lavereliggende streng.

Lad håndstillingen blive den samme!

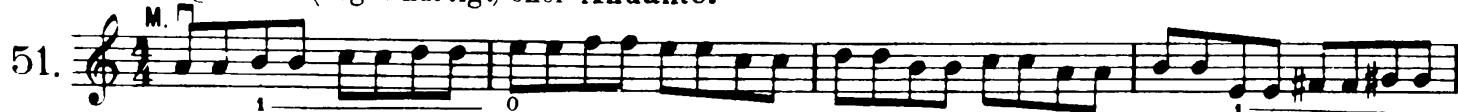
*) Foreløbig går vi ud fra, at 4de finger kun anvendes, når det specielt er anmærket.

;) Elever med liden hånd og korte fingre bør vente med øvelse e. og f til senere.

A-molskala. Ingen fortegning; i opgående f og g forhøiet.

Allegretto (noget hurtigt) eller Andante.

Andantino.

Andantino.

53. H. B. $\square$

54. a. $\square$ b. c. d. e. f. g. h.

Andante.

55. M. $\square$

56. G-durskala. Et kryds (for f).

57.

Moderato (mådeholdende; tempo mellem Andantino og Allegretto).

58. H. B. $\square$ Sp. H. B. Fr.

Andante moderato.

Italiensk melodi.

59.

Moderato.

60.

61.

Andante

62.

E-molskala. Et kryds (for f), i opgående c og d forholdet.

63.

64.

65.

Andantino.

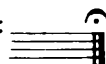
66.

Hviletegn (fermate) antyder, at den note eller pause, over hvilken tegnet står, skal holdes noget længe end dens egentlige værdi. Hvor meget længere beror på stykkets karakter.

Hviletegn over en taktstreg antyder en liden pause.

Det samme tegn står ofte over en dobbeltstreg således:

Derved betegnes, at stykket er endt.

Andante molto (molto = meget).

Finsk folkevise.

67.

68.

Moderato.

69.

D=durskala. To kryds (for f og c).

70.

71.

72.

Der begyndes ofte med en ufuldstændig takt, en **optakt**. De manglende noteværdier i optakten findes gjerne i den sidste takt af stykket. Anvendes ikke optakt, siger man, at der begyndes med **fuld takt**.

M. **Andante moderato.**

73.

Adagio. Norsk folkevis

74.

M.

Tredie finger lægges samtidig på begge alreng

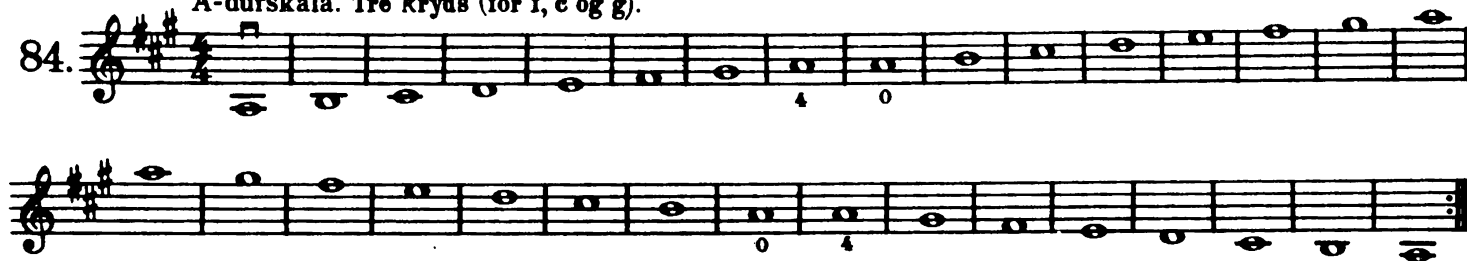
*) Når to enslydende noter er sammenbundet som her, gælder det kromatiske tegn for begge, selv om den sidste står i en ny takt.

81. *M. Andantino.*

82.

83. *Andante con moto* (con moto = bevæget; altså et ikke for langsomt Andante). *Svensk folkevise*

A-durskala. Tre kryds (for f, c og g).

Skal toner på forskjellige strenge bindes, ma det gjøres således, at der ikke opstår nogen rykning i stroget Håndleddet skal være høieligt, og overgangen fra den ene streng til den anden sker ved en let bevægelse af samme.

Armen må være rolig.

Andante.

89.

Measures 89-90, Andante tempo. The music is in 4/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). The melody is written on a single staff. The first four measures of measure 89 are marked with a 'V' and a '4' below the staff. The first four measures of measure 90 are marked with a '4' and a '1' below the staff. The notation includes eighth and sixteenth notes, often beamed together, and rests.

Andantino quasi Allegretto. (quasi = næsten som).

Russisk melodi.

90.

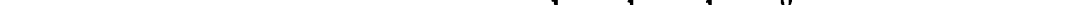
Measures 91-94, Andantino quasi Allegretto tempo. The music is in 4/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). The melody is written on a single staff. The first four measures of measure 91 are marked with a '4' and a '1' below the staff. The first four measures of measure 92 are marked with a '4' and a '1' below the staff. The first four measures of measure 93 are marked with a '4' and a '1' below the staff. The first four measures of measure 94 are marked with a '4' and a '1' below the staff. The notation includes eighth and sixteenth notes, often beamed together, and rests.

Andante.

91.

Measures 95-98, Andante tempo. The music is in 4/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). The melody is written on a single staff. The first four measures of measure 95 are marked with a '2' and a '0' below the staff. The first four measures of measure 96 are marked with a '2' and a '0' below the staff. The first four measures of measure 97 are marked with a '2' and a '0' below the staff. The first four measures of measure 98 are marked with a '2' and a '0' below the staff. The notation includes eighth and sixteenth notes, often beamed together, and rests.

Fis: molskala. Tre kryds (for f, c og g); i opgående d og e forhøiet.

92.

93.

I øvelse 94 a., b., c. og d. føres håndleddet som i øvelse 88. Ved 94 e. og f., hvor der er en pause midt i strøget, standses med buen, så længe pausen varer.

94. Musical score for exercise 94, marked 'M.' and 'a.' through 'f.'.

95. **M. Andante.**

0 1 4

96.

97. *Andante moderato.* *Norsk folkevis.*

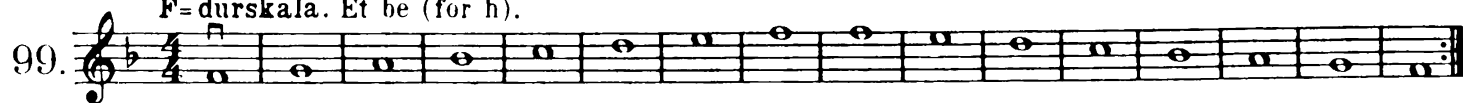
A musical score for the song 'The Rose Tree'. It features a treble and bass staff with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The melody is written in the treble staff, and the accompaniment is in the bass staff. The music is in common time (C) and consists of 16 measures. The melody is a simple, folk-like tune, and the accompaniment provides a steady, rhythmic foundation.

^{*)} segue betyder her, at man fremdeles skal anvende det samme strøg.

H.B. Moderato.

F=durskala. Et be (for h).

Andante.

H.B. Sp. H.B. Fr.

Står der punkter .. istedetfor tværstreger under bindebuen, gjøres ansatsen skarp. De mindre note-værdier blir da ofte noget kortere end angivet. 103c. udføres som d.

Længre noteværdier forkortes ialmindelighed ikke. 103 a. udføres omtrent som b.

Moderato.

104. *segue*

Maestoso.

Norsk Nationalsang

105.

Scherzando (udtales skertsando = spøgende, let).

106.

D-molskala. Et be (for h); i opgående b og c forhøjet.

107.

108.

109.

110.

M. Allegretto.

111.

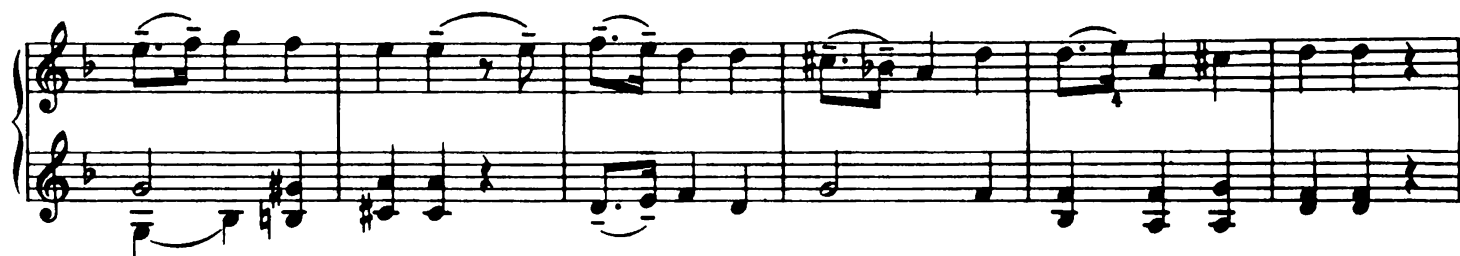

D.C. al Fine.
(Forkortelse af: da capo al fine = om igjen
fra stykkets begyndelse til Fine.)

Menuet af Elverhøi.

Tempo di menuetto (Tempo som en menuet, gammel dans i $\frac{3}{4}$ takt).

Deles en noteværdi i tre ligestore dele istedetfor to, opstår en Triol. I 116 a. og b. er halvnoten delt i tre fjerdedele (fjerdedelstrioler); ved c. og d. er fjerdedelen delt i tre ottendele (ottendelstrioler). Alle andre noteværdier kan deles på samme måde. Man sætter gjerne et treltal over de tre noter for at antyde triolfiguren.

Moderato.

117.

Maestoso.

Svensk melodi.

118.

M. Allegretto (eller Andante).

Jgn Pleyel

119.

G=molskala. To beer (for h og e); i opgående es og f forholdet.

120.

124.

Es=durskala. Tre beer (for h, e og a).

125.

126.

127.

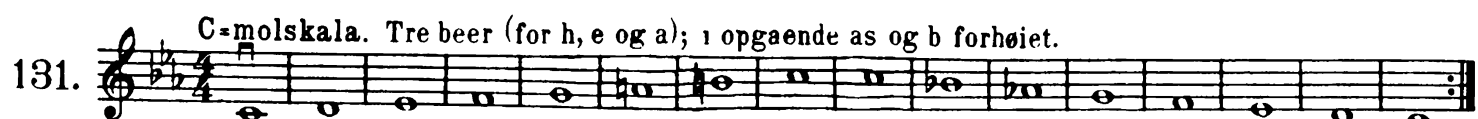
Moderato.

Krøyer: Der er et yndigt land.

128.

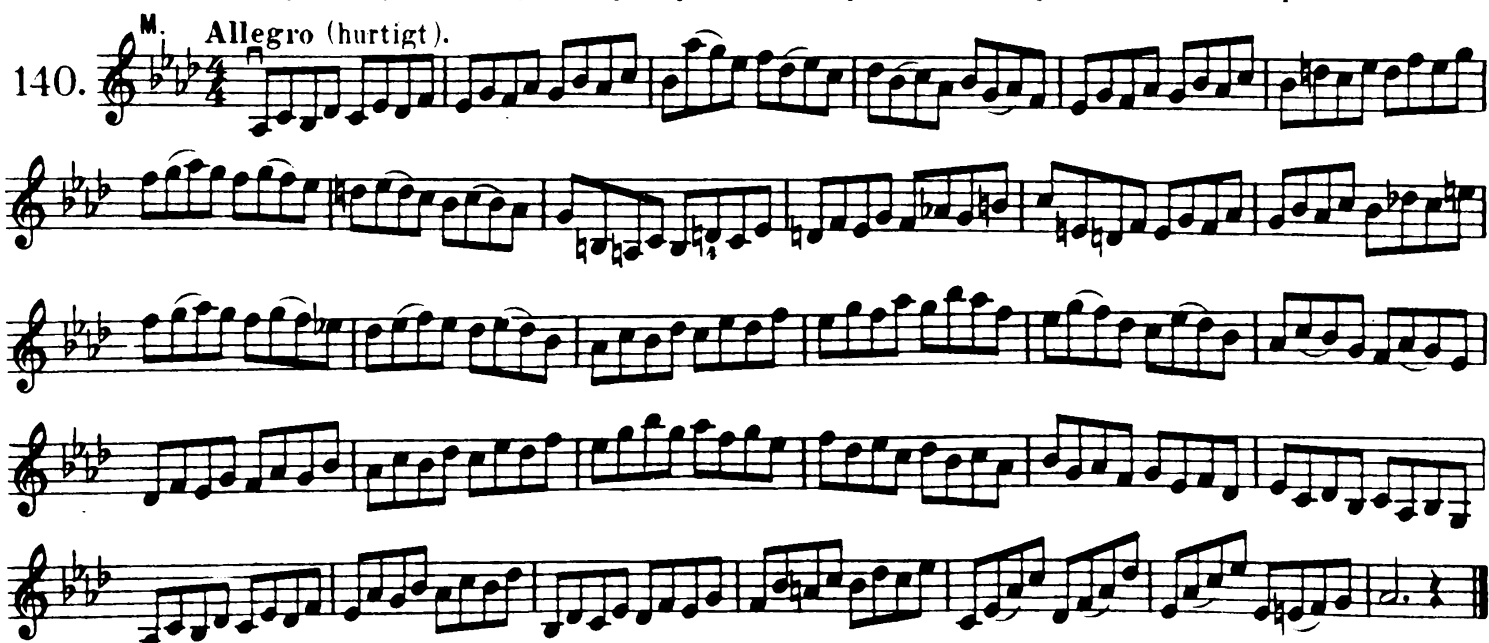
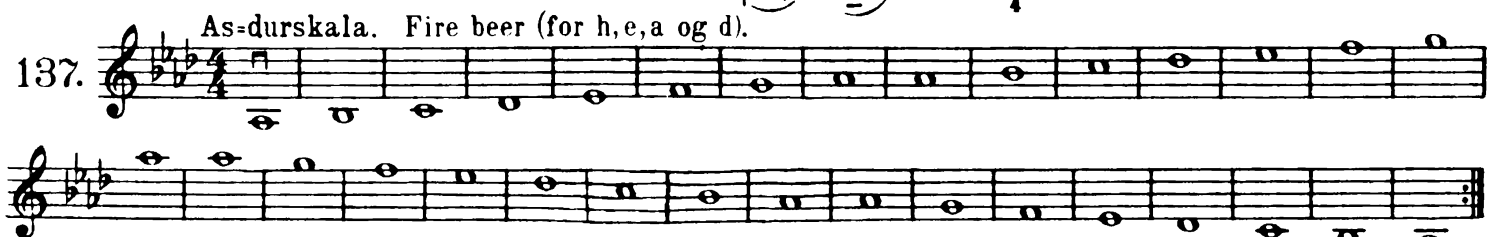
M. Allegretto.

129.

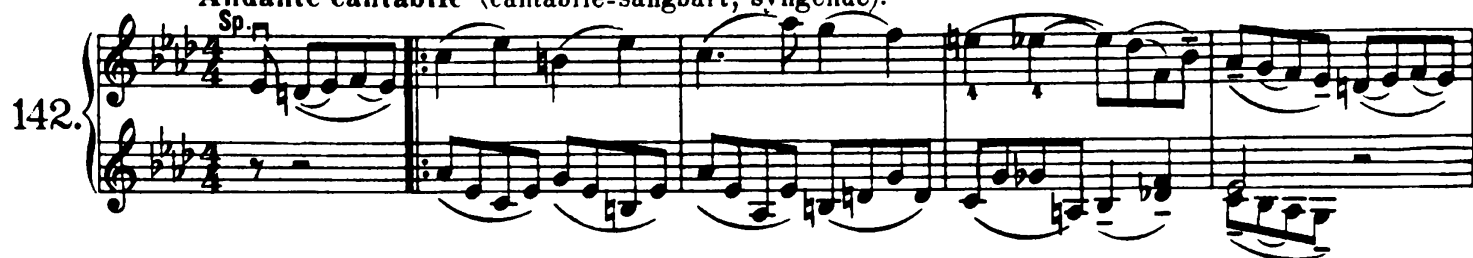
Andante moderato.

I nedenstående øvelser stryges alt under den store bue i et strøg. For at skille de sma buer fra hinanden, stanses lidt med buen; derved opstar en liden pause, der dog må gjøres kortest muligt.

Andante cantabile (cantabile=sangbart, syngende).

1, 2 eller 1ma. 2da (prima volta, secunda volta = første gang, anden gang) betvder. at ved gjentagelse skal den eller de takter, hvorover 1 står, spilles første gang, medens man anden gang hopper over disse og går lige på 2.

I staccato.... skal tonerne være korte og skarpe og skilles godt fra hinanden; ansatsen fast og bestemt. Frembringes ved et tryk (med pegefingren) på buen, idet hånden gjør en liden vrikning til venstre. Strax tonen er sat an, ophører trykket, og buen ligger løst mellem fingrene.

Man vil gjerne spille dette strøg med stiv arm og handled; vær opmærksom på, at så ikke sker. Mellem hver tone gjøres et ganske lidet ophold; noteværdien blir derved noget mindre end noteret

149. a. Sp. b.

150. Moderato. Sp. r.

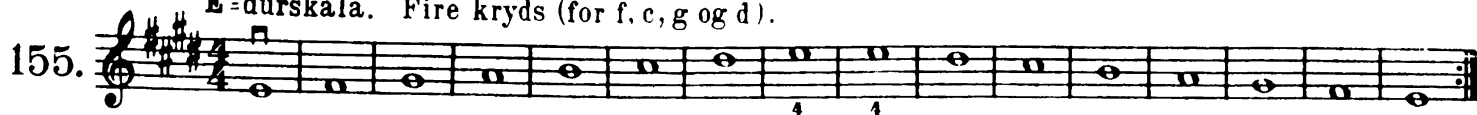
151. Des-durskala. Fem beer (for alle toner undtagen f og c).

152.

153. B=molskala. Fem beer; i opgænderges og as forhøiet.

154.

E-durskala. Fire kryds (for f, c, g og d).

Ved hurtig bevægelse som i 159 b. kan de små noteværdier ikke staccateres så skarpt som de større.

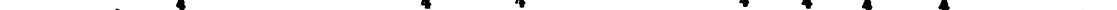

A musical score for the song 'The Rose Tree'. It consists of five staves of music in treble clef, with a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The melody is written on the first staff, and the accompaniment is written on the subsequent four staves. The music features various rhythmic patterns, including eighth and sixteenth notes, and rests. There are also some performance markings like '1', '2', and '4' above certain notes.

Cis=molskala. Fire kryds (for f, c, g og d); i opgående a og h forhoiet.

[illegible]

162.

163.

Allegretto quasi Andantino.

164.

Allegretto.

Norsk folkevise

165.

H=durskala. Fem kryds (for alle undtagen h og e).

166.

167.

Gis=molskala. Fem kryds (for alle undtagen h og e); i opgående e og fis forholdet.

168.

169.